

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 89.427 van 30 augustus 2000
in de zaak A. 89.331/VII-20.428.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat B. VRIJENS,
kantoor houdende te GENT,
A. Van Lokerenstraat 16

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Joegoslavische nationaliteit, op 2 februari 2000 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 december 1999 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 1 december 1999 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij betekend op 14 december 1999;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 19 juni 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 13 juli 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. HAEGEMAN die, loco Advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur Fr. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij beweert van Albanese origine uit de regio Kosovo (Joegoslavië) te zijn. Verzoeker komt België binnen op 29 november 1999 en verklaart zich op 1 december 1999 vluchteling.

1.2. Op 1 december 1999 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 december 1999 luidt als volgt :

"(...)

Betrokkene werd verhoord op 9 december 1999 in het Centrum voor Illegalen in Vottem, bijgestaan door een tolk, die de Albanese taal machtig is.

Volgens zijn verklaringen zou betrokkene, die een etnische Albanees uit Kosovo (Joegoslavië) beweert te zijn, in april 1999 door Servische ordetroepen op gewelddadige wijze uit zijn huis in Mitrovicë verjaagd zijn. Tijdens deze aanval zouden betrokkenes moeder en grootmoeder door de Serviërs omgebracht zijn en zou zijn huis in brand gestoken zijn. Betrokkene zou samen met zijn gezin en zijn vader in de bergen gevlucht zijn waar ze zich ongeveer een maand zou(den) hebben schuilgehouden. Nadien zouden ze tot in september 1999 in Kukës en Shkodër (Albanië) verbleven hebben alvorens naar kennissen van betrokkenes vader in Dinosh (Montenegro) door te reizen. Eind november 1999 zou betrokkene alleen vertrokken zijn naar België, waar hij op 1 december 1999 het statuut van vluchteling aanvraagde.

Opgemerkt moet worden dat betrokkene, die niet in het bezit blijkt te zijn van enig identiteitsdocument waaruit zijn afkomst en/of nationaliteit kan worden afgeleid, geenszins aannemelijk gemaakt heeft dat hij effectief uit Kosovo afkomstig is. Zo verklaarde hij dat op de voorzijde van zijn Joegoslavisch identiteitsdocument voor intern gebruik 'pasos' vermeld staat (in plaats van de Servische (en Albanese) term voor identiteitskaart) en dat 'pasos' (paspoort) en 'leternjoftim' (identiteitskaart) twee termen voor hetzelfde document voor intern gebruik zijn. Ook kende betrokkene de Servische benaming voor identiteitskaart niet, ofschoon deze erop vermeld staat. Voorts beschreef hij de Joegoslavische geboorteakte als een A4-blad dat in de breedte dient gelezen te worden en waarop bovenaan het woord 'certifikate' vermeld staat, terwijl dit document in werkelijkheid in de lengte moet worden gelezen en laatstgenoemde vermelding helemaal niet bevat. In dit verband kan trouwens nog vermeld worden dat de door betrokkene aangehaalde termen 'certifikate' en 'certifikate familjare' courant gebruikt worden in Albanië, maar niet in Kosovo.

Bovendien moet erop gewezen worden dat betrokkene er niet in slaagde om grote steden en gemeenten in Kosovo zoals Prizren, Gjakovë, Deçan, Podujevë, Skenderaj en Klinë correct te situeren, verschillende steden zelfs niet bij benadering. Daarenboven noemde hij Vushtri een dorp van Mitrovicë (in plaats van een stad ten zuid-oosten van zijn beweerde woonplaats),

Drenica een dorp van Deçan (in plaats van de regio waar de recente escalatie van het etnisch conflict tussen Serviërs en Albanezen heeft plaatsgevonden) en Skenderaj eveneens een dorp van Deçan (in plaats van de - algemeen bekende - gemeente in Drenica waar de eerste dodelijke slachtoffers vielen). Opmerkelijk is bovendien dat betrokkene slechts één naam van een omliggend dorp van zijn beweerde woonplaats kent (Kashnjol). Voorts herinnerde hij zich slechts één grote straat of plein in Mitrovicë, kon hij, behalve de wijk waar hij zelf gewoond zou hebben ('11 januari'), geen enkele andere stadswijk opnoemen en herkende hij de namen van drie andere wijken zelfs niet, ondanks het feit dat hij beweerde sinds zijn geboorte altijd in Mitrovicë te hebben gewoond. Betrokkene wist ook niet waar het marktplaatsplein of het belangrijkste busstation van de stad gelegen zijn, en kon geen naam van een ziekenhuis of een fabriek noemen. Evenmin herkende hij de namen van twee ziekenhuizen of het weeshuis van Mitrovicë, noch die van de dorpen rondom waar de centrale gevangenis van de stad en de bekende Trepça-mijnen gelegen zijn. Betrokkene slaagde er ook niet in om een andere lagere of middelbare school in Mitrovicë aan te halen dan de basisschool waar hij zelf les gevolgd zou hebben ('11 juli').

Opmerkelijk is tevens dat betrokkene de in Kosovo algemeen gekende en courant gebruikte term voor de politie niet kende en dat hij de laatste (illegale) verkiezingen onder de etnische Albanezen in oktober (in plaats van maart) 1998 dateerde. Tenslotte dient nog vermeld te worden dat betrokkene verklaarde dat het recente oorlogsgeweld tussen Serviërs en Albanezen begonnen is in Deçan en van aan de grens met Albanië uitgebreid is naar het binnenland van Kosovo, terwijl algemeen geweten is dat de escalatie heeft plaatsgevonden in de regio van Drenica in Centraal-Kosovo en dat de oorlog in de grensstreek pas nadien is uitgebroken.

Gezien bovenstaande vaststellingen kan geen geloof gehecht worden aan betrokkenes beweerde afkomst, noch aan zijn vluchtmotieven.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 1 december 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.
(...)".

2. Overwegende dat de tweede verwerende partij opwerpt dat de vordering niet ontvankelijk is; dat er vooralsnog geen noodzaak bestaat om over de opgeworpen exceptie uitspraak te doen; dat een onderzoek van en een uitspraak over die exceptie zich slechts zou opdringen indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor schorsing vervuld zijn;

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat verzoeker een eerste middel aanvoert dat luidt als volgt :

"1. Eerste middel: schending van de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de zorgvuldigheidsverplichting.
Manifeste beoordelingsfout.

Dat door te stellen dat verzoekers nationaliteit niet vastgesteld is omdat verzoeker geen voldoende kennis heeft over Kosovo en over de aldaar circulerende identiteitsdocumenten, verweerder de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991

betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de zorgvuldigheidsverplichting schendt en een manifeste beoordelingsfout begaat.

Dat verzoeker opmerkt, gezien de twijfel omtrent zijn nationaliteit en identiteit, enkel een taalkundig en/of een uitgebreid deskundig wetenschappelijk onderzoek een onomkeerbaar uitsluitel kan geven omtrent zijn identiteit.

Dat van een gespecialiseerde administratie zoals het Commissariaat-generaal mag verwacht worden dat zij zorgvuldiger en met meer wetenschappelijke precisie haar beslissing motiveert.

Dat verzoeker voorts opmerkt dat verweerder tijdens het verhoor van verzoeker aangaande de identiteitsdocumenten in Kosovo onvoldoende rekening hield met verzoekers lage scholingsgraad, waardoor hij niet op de hoogte is van de precieze documenten die hij in zijn land in zijn bezit had en de functie ervan.";

Overwegende dat verzoeker in essentie betoogt dat een gespecialiseerde administratie zoals het Commissariaat-generaal zijn nationaliteit en identiteit enkel kan vaststellen via een "taaldeskundige en/of een deskundig wetenschappelijk onderzoek";

Overwegende dat verzoeker de vaststellingen van taalkundige, geografische en politieke aard, die vermeld zijn in de bestreden beslissing niet lijkt te betwisten; dat op basis van deze vaststellingen de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in redelijkheid kon besluiten dat verzoeker "geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat hij effectief uit Kosovo afkomstig is"; dat indien de feiten, op grond waarvan een maatregel wordt genomen, vatbaar zijn voor directe, eenvoudige verificatie door de overheid, er geen reden is deze te onderwerpen aan een "taalkundig en/of een deskundig wetenschappelijk onderzoek"; dat bovendien ook van een laaggeschoolde kan worden verwacht dat hij op de gestelde vragen kan antwoorden; dat het eerste middel niet ernstig is;

Overwegende dat verzoeker een tweede middel aanvoert dat als volgt luidt :

"2 Tweede middel : schending van het artikel 1.A (2) en artikel 33 (non-refoulementbeginsel) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951.

Dat verzoeker wegens de Servische repressie zijn land diende te ontvluchten. Dat verzoeker in zijn land wegens zijn Albanese origine gevisieerd en vervolgd werd door de Joegoslavische(=Servische) autoriteiten. Dat hij en zijn familie alsgevolg vaneen bewuste «schoonmaakoperatie» door voormelde autoriteiten zijn land werden uitgedreven.

Dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen in de bestreden beslissing naliet de actuele situatie in het land van oorsprong van verzoeker (Federale Joegoslavische Republiek, Kosovo) te beoordelen, waardoor artikel 1,A(2) en artikel 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 geschonden worden.

De definitie van de Conventie van Genève luidt als volgt : 'geldt als vluchteling : elke persoon die zich uit gegronde vrees voor vervolging om redenen van ras, godsdienst, nationaliteit, lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, buiten het land bevindt waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of uit hoofd van bovenbedoelde vrees niet wil inroepen'. Dat verzoeker van Albanese origine is en afkomstig is uit Kosovo.

Dat zijn vrees bevestigd wordt door mensenrechtenrapporten aangaande Kosovo.

Dat sinds maart 1999 in Kosovo de grootste humanitaire catastrofe plaatsvond sinds WO II.

Dat de Joegoslavische autoriteiten in Kosovo een grootschalige etnische zuivering doorvoerden. Dat elke etnische Albanees, indien niet vermoord, het land werd uitgedreven (cfr. stuk 2).

Dat in juni 1999 een vrede werd bewerkstelligd in Kosovo. Dat de Servische troepen Kosovo dienen te verlaten en een internationale vredesmacht onder leiding van de NAVO de vrede en orde er zal trachten in stand te houden.

Dat bovendien de regio in geen geval als politiek stabiel kan beschouwd worden, daar in eerste instantie President Milosevic, die verantwoordelijk wordt gesteld voor de massamoorden in Kosovo, nog steeds in de Federale Joegoslavische Republiek aan de macht is en blijft, daar de oppositie in het land nog steeds verdeeld is (cfr. artikel uit 'De Morgen' dd. 27.09.99 : 'Servische oppositie spreekt massa niet aan', stuk 3). De politieke stabiliteit in

Kosovo wordt nog verder ondermijnd door de blijvende onenigheid tussen de verschillende partijen over het lot van het 'Kosovo Bevrijdingsleger (UCK)' (cfr. artikel uit «De Morgen» dd. 22.09.99 'Moskou en Belgrado tegen UCK-akkoord' , stuk 3). Dat een nieuwe inval van Servische troepen in Kosovo niet uitgesloten is (cfr. artikel uit 'De Morgen' dd. 27.10.99 'Belgen in Kosovo paraat voor 'onwaarschijnlijke' terugkeer Serviërs', stuk 3).

Dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land vreest opnieuw wegens zijn origine het slachtoffer te worden van repressie vanwege het in de Federale Joegoslavische Republiek aan de macht blijvende regime van President Milosevic.

Dat derhalve aan verzoeker het vluchtelingenstatuut moet toegekend worden.

Dat verzoeker in geen geval mag teruggeleid worden naar de Federale Joegoslavische Republiek, land waar zijn leven of vrijheid wegens zijn origine nog steeds in gevaar is.";

Overwegende dat uit de bespreking van het eerste middel volgt dat de verzoekende partij het in de huidige stand van de procedure niet aannemelijk heeft gemaakt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onterechte de bevestigende beslissingen van weigering van verblijf heeft genomen; dat aldus, aangezien uit deze beslissing op het eerste gezicht volgt dat de verzoekende partij geen aanspraak kan maken op de hoedanigheid van vluchteling, zij niet de schending kan inroepen van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève dat op hem niet van toepassing is; dat het tweede middel niet ernstig is;

Overwegende dat niet is voldaan aan één van de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State cumulatief opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op dertig augustus tweeduizend, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. MOONS.